

Sygn. akt III AUa 247/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Pietkun SSA Danuta Rychlik-Dobrowolska
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku R. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o emeryturę

na skutek apelacji R. G.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 9 grudnia 2011 r. sygn. akt VIII U 2209/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie R. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 14 października 2011 r. odmawiającej przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawca, urodził się 25 września 1951 r. Na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał 32 lata, 3 miesiące i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 10 lat, 7 miesięcy i 3 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca nie przystąpił do OFE i pozostaje w zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. we W..

Wnioskodawca, w okresie od 1 września 1966 r. do 30 kwietnia 1985 r. był zatrudniony w (...) S.A. we W., gdzie w okresach 13 kwietnia 1970 r. do 5 stycznia 1972 r. i od 21 stycznia 1974 r. do 30 kwietnia 1985 r. był zatrudniony

na stanowisku szlifierza-ostrzarza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do jego obowiązków należało ostrzenie i szlifowanie narzędzi potrzebnych do obróbki skrawaniem. Szlifowanie i ostrzenie stanowiło jeden proces, który był wykonywany równolegle – narzędzia bowiem musiały być szlifowane i ostrzone. Proces ten odbywał się za pomocą tarcz do szlifowania i ostrzenia. Wnioskodawca za pracę otrzymywał dodatek szkodliwy i mleko.

W dniu 24 sierpnia 2011 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. Decyzją z dnia 14 października 2011 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz pozostaje nadal w zatrudnieniu.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy, powołując się na przepisy art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uznał, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem nie rozwiązał on stosunku pracy. Wprawdzie Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca udowodnił wymagany przepisami okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze bowiem stwierdził, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca w okresach od okresach 13 kwietnia 1970 r. do 5 stycznia 1972 r. i od 21 stycznia 1974 r. do 30 kwietnia 1985 r. był zatrudniony na stanowisku szlifierza-ostrzarza, a wykonywany przez niego rodzaj prac odpowiada pracom określonym w wykazie A, dziale III pod poz. 78 załącznika do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. – prace przy szlifowaniu i ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych. Jednakże wobec ustalenia, że wnioskodawca nadal kontynuuje zatrudnienie Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania wnioskodawcy.

Od powyższego wyroku apelację złożył wnioskodawca, zarzucając naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię przez przyjęcie, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do emerytury, mimo iż z materiału dowodowego sprawy wynika jednoznacznie, że ma wymagany okres pracy w warunkach szczególnych. Do apelacji dodatkowo dołączył pismo informujące, że rozwiązanie z nim umowy o pracę nastąpi w dniu 31 marca 2012 r.

Wskazując na te zarzuty apelujący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i zmianę zaskarżonej decyzji przez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji przeprowadził właściwe i wszechstronne postępowanie dowodowe, na podstawie którego ustalił istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty. Sąd ten zastosował także prawidłowe przepisy prawne, które przytoczył i przeanalizował w pisemnym uzasadnieniu wyroku, a Sąd Apelacyjny nie dopatrył się ich naruszenia i w pełni przychylił się zarówno do wykładni tych przepisów dokonanej przez Sąd Okręgowy, jaki i poczynionych przez ten Sąd ustaleń.

Poza sporem było, że R. G., mający ukończone 60 lat, posiada ogólny staż ubezpieczenia wynoszący 32 lata, 3 miesiące oraz 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 10 lat, 7 miesięcy i 3 dni uznanych przez organ rentowy okresów pracy w warunkach szczególnych, nie przystąpił do OFE, ale pozostawał w zatrudnieniu zarówno w dniu wydania zaskarżonej decyzji, jak i wyroku Sądu Okręgowego.

W tym miejscu należy wskazać, że przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) umożliwia mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. nabyć, po osiągnięciu wieku przewidzianego, m. in. w art. 32, prawo do emerytury, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 omawianego art. 184 ustawy).

Na wstępie podkreślić należy, że wnioskodawca w istocie nie kwestionował, że na dzień wydania spornej decyzji, jak i wyroku Sądu Okręgowego w istocie nie spełniał warunków do nabycia emerytury, określonych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.), z uwagi na nierozwiązanie stosunku pracy. Jednocześnie jednak w odwołaniu podniósł, że jeżeli Sąd wyrokiem stwierdzi, że posiada on wymagany okres pracy w warunkach szczególnych to rozwiąże stosunek pracy. Z takim stanowiskiem wnioskodawcy nie sposób się zgodzić.

Wskazać należy, że przedmiotem żądania wnioskodawcy było przyznanie wcześniejszej emerytury, a nie ustalenie prawa do spornego świadczenia w przyszłości. Z akt niniejszej sprawy jednoznacznie wynika, że ubezpieczony w dniu 24 sierpnia 2011 r. złożył wniosek o przyznanie emerytury, a następnie odwołał się od decyzji organu rentowego, który odmówił przyznania przedmiotowego świadczenia, zakreślając w ten sposób przedmiot sporu i co z tym związane, granice zaskarżenia. Zgodnie bowiem z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I UZ 7/05, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, przedmiot sporu określa przedmiot decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych.

Wnioskodawca w toku procesu wyraźnie wskazywał, że złoży wypowiedzenie dopiero wówczas, gdy otrzyma pozytywną decyzję przyznającą mu prawo do emerytury. Wprawdzie na dzień rozpoznawania sprawy przez Sąd Apelacyjny wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy, ale jak zaznaczono wyżej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych Sąd bada spełnienie wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie prawa do świadczenia na dzień wydania spornej decyzji. Przepis art. 184 ustawy o emeryturach i rentach konkretyzuje przesłanki nabycia prawa do emerytury, zatem wykluczony jest stan, gdy bez spełniania jednej z normatywnych przesłanek strona będzie dochodziła ustalenia prawa na przyszłość.

Sąd Okręgowy wprawdzie przeprowadził postępowanie dowodowe w celu zaliczenia spornego okresu pracy od dnia 13 kwietnia 1970 r. do 5 stycznia 1972 r. i od 21 stycznia 1974 r. do 30 kwietnia 1985 r., jako okresu pracy w warunkach szczególnych - w szczególności przesłuchał świadków i wnioskodawcę, ale ustalenia które poczynił i tak nie mogły spowodować wydania orzeczenia o innej treści, niż to, które zapadło w dniu 9 grudnia 2011 r.

Wobec tego zatem, że R. G. nie wykazał spełnienia jednego z niezbędnych warunków do przyznania spornego świadczenia, tj. nie rozwiązał stosunku pracy w dniu złożenia wniosku, wynikającego z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, słusznie Sąd Okręgowy uznał, że prawo do emerytury wnioskodawcy nie przysługuje.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.

R.S.